

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Bohuslava Hnízдила a soudkyň JUDr. Brigity Chrástilové a JUDr. Milady Tomkové v právní věci **stěžovatelky: F. M.**, zastoupena JUDr. Jitkou Danielovou, advokátkou, se sídlem Kvítkova 3687, Zlín, **a dalšího účastníka: Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, poštovní příhrádka 21/OAM, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 12. 9. 2003, č. j. 24 Az 98/2003 - 31,

takto:

I. Kasační stížnost se **zamítá**.

II. Ministerstvu vnitra se **nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Rozhodnutím Ministerstva vnitra (dále též „žalovaný“) ze dne 14. 2. 2000, č. j. U - 261/VL - 14 - 09 - 2000, byla zamítnuta žádost žalobkyně o udělení azylu jako zjevně nedůvodná podle ustanovení § 16 odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (zákon o azylu). Zároveň žalovaný rozhodl, že se žalobkyni neuděluje azyl podle § 13 odst. 1 a 2 a § 14 zákona o azylu a že se na žalobkyni nevztahuje překážka vycestování ve smyslu § 91 citovaného zákona.

Ministerstvo vnitra shora citované rozhodnutí odůvodnilo především tak, že podle ustanovení § 16 odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb. se návrh zamítne jako zjevně nedůvodný, přichází-li účastník ze státu, který Česká republika považuje za třetí bezpečnou zemi, nebude-li prokázáno, že v jeho případě nelze tento stát za takovou zemi považovat. Žalovaný dospěl k závěru, že Rumunsko, odkud žalobkyně pochází, lze považovat za bezpečnou zemi původu.

Proti rozhodnutí Ministerstva vnitra podala žalobkyně v zákonné lhůtě k Vrchnímu soudu v Praze opravný prostředek (nyní žalobu), ve kterém neuvedla konkrétní námitky a omezila se pouze na popis skutečností, které ji vedly k opuštění vlasti. Věc byla Vrchním soudem v Praze postoupena k dalšímu řízení a rozhodnutí Krajskému soudu v Ostravě v souladu s ustanovením § 129 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“).

O žalobě rozhodl Krajský soud v Ostravě rozsudkem ze dne 12. 9. 2003, č. j. 24 Az 98/2003 - 31, tak, že žalobu zamítl. V odůvodnění svého rozhodnutí uvedl, že žalobkyní uplatněné důvody nelze podřadit pod žádný zákonný důvod, pro který lze azyl udělit a žalobkyně tak nesplnila zákonné podmínky pro jeho přiznání.

Proti tomuto rozsudku Krajského soudu v Ostravě podala žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) dne 27. 1. 2004 kasační stížnost.

Nejvyšší správní soud nejprve přezkoumal formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost je podána včas. Rozsudek byl žalobkyni doručen dne 13. 1. 2004, kasační stížnost byla předána poště k přepravě dne 27. 1. 2004 a doručena Krajskému soudu v Ostravě dne 28. 1. 2004. Jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná. Stěžovatelka je zastoupena advokátem.

Z obsahu podání ve věci kasační stížnosti lze dovodit, že jako stížnostní důvody jsou uplatněny důvody uvedené v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Stěžovatelka především uvádí, že Krajský soud v Ostravě neposoudil její žádost ve smyslu doporučení UNHCR v oblasti poskytování mezinárodní ochrany „Příslušnost k určité sociální skupině“ v kontextu čl. 1A odst. 2 Úmluvy o postavení uprchlíků z roku 1951 a Protokolu z roku 1967. Neudělení azylu dle shora citované Úmluvy a Protokolu považuje stěžovatelka za porušení mezinárodní dohody, k níž Česká republika přistoupila, a z níž vychází i zákon o azylu.

Žalovaný uvedl, že vzhledem k obsahu kasační stížnosti se nebude vyjadřovat, návrh na přiznání odkladného účinku nepodporuje, a dále odkázal na správní spis.

Nejvyšší správní soud napadené soudní rozhodnutí přezkoumal v souladu s § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které stěžovatelka uplatnila ve své kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud přitom neshledal vady podle § 109 odst. 3 s. ř. s., k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti.

Kasační stížnost není důvodná.

Nejvyšší správní soud konstatuje, že stěžovatelka uplatnila stížnostní důvody podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Podle tohoto ustanovení lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení.

Nesprávné posouzení právní otázky spočívá buď v tom, že na správně zjištěný skutkový stav je aplikován nesprávný právní předpis, popř. je sice aplikován správný právní předpis, ale tento je nesprávně vyložen.

Nejvyšší správní soud dále konstatuje, že krajský soud při vlastním přezkoumání žalobou dotčeného rozhodnutí správně vyšel z dostatečně zjištěného skutkového stavu, který správně po právní stránce posoudil. Nejvyšší správní soud se plně ztotožňuje se závěry Krajského soudu v Ostravě a shodně s tímto soudem má za to, že stěžovatelkou uváděné důvody pro udělení azylu, a to jak v řízení před správním orgánem, tak potom obdobně i v řízení před soudem, nelze zařadit pod žádný zákonný důvod, pro který lze podle zákona o azylu žadateli azyl udělit, anebo jinak řečeno, na jehož základě je na udělení azylu právní nárok. Podle názoru Nejvyššího správního soudu tak Krajský soud v Ostravě právní otázku v předcházejícím řízení posoudil správně. S ohledem na uvedené skutečnosti Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že Krajský soud v Ostravě správně usoudil a rozhodl, že stěžovatelka nemá nárok na udělení azylu podle § 13 odst. 1 a 2 ani podle § 14 zákona o azylu.

Ostatně stěžovatelkou uváděný důvod, tedy strach z pronásledování kvůli její příslušnosti k „sociální skupině žen pronásledovaných ze strany manželů či partnerů“ není důvodem, který je podřaditelný pod ustanovení zákona o azylu, neboť uváděné problémy nebyly zapříčiněny důvody pro azylové řízení významnými, tedy její rasou, národností, náboženstvím, příslušností k určité sociální skupině, či zastávanými politickými názory, ale obavami z dalšího terorizování ze strany bývalého manžela. V kasační stížnosti tvrzený důvod – obavy z pronásledování z důvodu příslušnosti k určité sociální skupině, kterými jsou dle názoru stěžovatelky i ženy pronásledované manžely či partnery, tedy i ona sama, nelze přijmout. Zákon o azylu pojem sociální skupina nevynezuje, lze však výkladem dospět k závěru, že „sociální skupina“ se skládá z osob podobného společenského původu nebo postavení, obdobných majetkových poměrů, společenských obyčejů apod. U žen pronásledovaných ze strany manželů či partnerů proto nelze o sociální skupině hovořit.

Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že se Krajský soud v Ostravě napadeným rozsudkem nedopustil nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky v předcházejícím řízení ve smyslu § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

Žalovaný správní orgán i Krajský soud v Ostravě postupovaly správně, když důvody uplatňované stěžovatelkou neshledaly jako důvody k udělení azylu a podle toho rozhodly.

Ze všech shora uvedených důvodů Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

Za této procesní situace, kdy Nejvyšší správní soud o kasační stížnosti rozhodl neprodleně po jejím obdržení a nezbytném poučení účastníků o složení senátu, se z důvodu nadbytečnosti již samostatně nezabýval návrhem na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

Stěžovatelka, která neměla v tomto řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1 s. ř. s.). Žalovaný žádné náklady neuplatňoval a Nejvyšší správní soud ani žádné mu vzniklé náklady ze spisu nezjistil, a proto bylo rozhodnuto tak, že Ministerstvu vnitra se nepřiznává náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 31. března 2004

JUDr. Bohuslav Hnízdl
předseda senátu